

Sentencja

- 1) Poprzez wprowadzenie i utrzymanie systemu karty rozrywkowej Széchenyi, uregulowanego w dekreście rządowym nr 55/2011 z dnia 12 kwietnia 2011 r. regulującym wydawanie i wykorzystanie karty rozrywkowej Széchenyi, zmienionym ustawą nr CLVI z dnia 21 listopada 2011 r. zmieniającą niektóre ustawy podatkowe i inne ustawy dotyczące tych ustaw, Węgry naruszyły dyrektywę 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącą usług na rynku wewnętrznym, w zakresie w jakim:
- artykuł 13 wskazanego dekretu rządowego w związku z art. 2 ust. 2 lit. d) ustawy nr XCVI z 1993 r. o funduszach dobrowolnych ubezpieczeń wzajemnych, art. 2 lit. b) ustawy nr CXXXII z 1997 r. o oddziałach i agencjach handlowych przedsiębiorstw z siedzibą za granicą i art. 1, art. 2 ust. 1 i 2, art. 55 ust. 1 i 3 i art. 64 ust. 1 ustawy nr IV z 2006 r. o spółkach handlowych wyklucza możliwość wydania karty rozrywkowej Széchenyi przez oddziały przedsiębiorstw, z naruszeniem przepisów art. 14 pkt 3 tej dyrektywy;
 - wskazany art. 13 w związku z tymi samymi przepisami krajowymi nie uznaje w świetle przesłanek określonych w tymże art. 13 lit. a)–c) działalności grup przedsiębiorstw, których spółką dominującą nie jest spółka założona zgodnie z prawem węgierskim, i których członkowie nie mają formy spółki prawa węgierskiego, z naruszeniem przepisów art. 15 ust. 1, 2 lit. b) i ust. 3 wskazanej dyrektywy;
 - artykuł 13 dekretu rządowego nr 55/2011 w związku z tymi samymi przepisami krajowymi zastrzega możliwość wydania karty rozrywkowej Széchenyi na rzecz banków i innych instytucji finansowych, gdyż tylko te podmioty mogą spełnić przesłanki przewidziane w tym art. 13, z naruszeniem przepisów art. 15 ust. 1, 2 lit. d) i ust. 3 tej dyrektywy;
 - wskazany art. 13 narusza art. 16 dyrektywy 2006/123, ponieważ do celów wydania karty rozrywkowej Széchenyi wymaga prowadzenia przedsiębiorstwa na Węgrzech;
- 2) System bonów Erzsébet uregulowany w ustawie nr CLVI z dnia 21 listopada 2011 r. i ustawie nr CIII z dnia 6 lipca 2012 r. w sprawie programu Erzsébet jest sprzeczny z art. 49 TFUE i 56 TFUE, ponieważ te przepisy krajowe wprowadzają monopol na rzecz podmiotów publicznych w zakresie wydawania bonów umożliwiających zakup zimnych posiłków, które mogą być przyznawane na warunkach korzystnych pod względem podatkowym przez pracodawców ich pracownikom w charakterze świadczeń w naturze.
- 3) Węgry zostają obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 202 z 30.6.2014.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 25 lutego 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulío tis Epikrateias – Grecja) – Elliniko Dimosio/ Stefanos Stroumpoulis i in.

(Sprawa C-292/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 80/987/EWG — Zbliżanie ustawodawstw państw członkowskich dotyczących ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy — Zakres stosowania — Niezaspokojone roszczenia płacowe marynarzy zatrudnionych na statku pływającym pod banderą państwa trzeciego — Pracodawca mający siedzibę statutową w tym państwie trzecim — Umowa o pracę podlegająca prawu tego państwa trzeciego — Upadłość pracodawcy ogłoszona w państwie członkowskim, w którym ma on rzeczywistą siedzibę — Artykuł 1 ust. 2 — Załącznik, pkt II, A — Ustawodawstwo krajowe przewidujące gwarancję niezaspokojonych roszczeń płacowych marynarzy mające zastosowanie wyłącznie w wypadku pozostawienia ich za granicą — Poziom ochrony nierównorzędny z poziomem określonym w dyrektywie 80/987)

(2016/C 145/06)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Symvoulío tis Epikrateias

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Elliniko Dimosio

Strona pozwana: Stefanos Stroumpoulis, Nikolaos Koumpanos, Panagiotis Renieris, Charalampos Renieris, Ioannis Zacharias, Dimitrios Lazarou, Apostolos Chatziosotiriou

Sentencja

- 1) Dyrektywę Rady 80/987/EWG z dnia 20 października 1980 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich dotyczących ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy należy interpretować w ten sposób, że – z zastrzeżeniem ewentualnego stosowania art. 1 ust. 2 tej dyrektywy – marynarze przebywający w państwie członkowskim i zatrudnieni w tym państwie przez spółkę mającą siedzibę statutową w państwie trzecim, lecz której rzeczywista siedziba znajduje się we wspomnianym państwie członkowskim, aby na podstawie umowy o pracę wskazującej jako prawo właściwe prawo tego państwa trzeciego pracowali jako pracownicy na statku wycieczkowym stanowiącym własność tej spółki i pływającym pod banderą wspomnianego państwa trzeciego, po ogłoszeniu upadłości wspomnianej spółki przez sąd danego państwa członkowskiego zgodnie z jego prawem powinni korzystać z ochrony, którą określono we wspomnianej dyrektywie w odniesieniu do niezaspokojonych roszczeń płacowych przysługujących im wobec tej spółki.
- 2) Artykuł 1 ust. 2 dyrektywy 80/987 należy interpretować w ten sposób, że – co się tyczy pracowników znajdujących się w sytuacji takiej jak sytuacja pozwanych w postępowaniu głównym – nie stanowi „ochrony równorzędnej do tej, którą zapewnia [ta] dyrektywa” w rozumieniu wspomnianego przepisu ochrona taka jak określona na wypadek pozostawienia marynarzy za granicą w art. 29 ustawy 1220/1981 uzupełniającej i zmieniającej przepisy dotyczące organu zarządzającego portem w Pireusie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 282 z 25.8.2014.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 25 lutego 2016 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landessozialgericht Nordrhein-Westfalen – Niemcy) – Vestische Arbeit Jobcenter Kreis Recklinghausen/Jovanna García-Nieto, Joel Pena Cuevas, Jovanlis Pena Garcia, Joel Luis Pena Cruz

(Sprawa C-299/14) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Swobodny przepływ osób — Obywatelstwo Unii — Równość traktowania — Dyrektywa 2004/38/WE — Artykuł 24 ust. 2 — Świadczenia z zakresu pomocy społecznej — Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 — Artykuły 4 i 70 — Specjalne nieskładkowe świadczenia pieniężne — Wyłączenie obywateli państwa członkowskiego przez trzy pierwsze miesiące pobytu w przyjmującym państwie członkowskim)

(2016/C 145/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landessozialgericht Nordrhein-Westfalen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Vestische Arbeit Jobcenter Kreis Recklinghausen

Strona pozwana: Jovanna García-Nieto, Joel Pena Cuevas, Jovanlis Pena Garcia, Joel Luis Pena Cruz